

førend Eighynet er fæct. Det er klart, at en saadan Transport i Reglen vilde foregaae under Forhold, som vilde medføre Fare for Livet, forsaavidt dette endnu maatte være tilstede, idet et Menneske, der var stindød, maatte befinde sig i en meget svækket Tilstand. — Med Hensyn til den Bemærkning, som det ærede 7de Medlem for Iste Kreds (David) fremsatte angaaende Affattelsen af Slutningen af Lovforslagets § 3, hvori det hedder, at over dødsfødte Børn kan Eighyn foretages af den Fordemoder, som har hjulpet den Dødende, idet det ærede Medlem henviste til, at det allerede i Lovgivningen er foreffrevet, at hun skal foretage en Undersøgelse og meddele endeel befalede Dplysninger i schematiff Form, skal jeg kun yttre, at dette ganske vist er saa, men at det ikke er bestemt i Lovgivningen, at disse Dplysninger — idetmindste forsaavidt der ikke er Tale om Kjøbenhavn — skulle gives i Form af en Eighynsattest, saa at det dødsfødte Børn derefter kan begraves, som om Eighyn er foretaget. Det er dette, der tilsigtes ved den i § 3 optagne Bestemmelse. Jeg skal imidlertid ganske vist indrømme den ærede Landstingsmand, at der maaskee nok, netop paa Grund heraf, kan være Anledning til at foretage en Forandring i Lovforslagets § 4, hvor det hedder: „Hvor Eighynet ikke foretages af en Løge, kan det ikke afholdes, før 3 Dage ere forløbne efter Døden.“ Jeg skal altsaa ganske vist ogsaa for mit Bedkommende gjøre det til Gjenstand for Overveielse, om der ikke netop med Hensyn til dødsfødte Børn er Anledning til at foretage en Forandring i denne sidste Bestemmelse. — Med Hensyn til det af den samme ærede Landstingsmand yttrede Ønske om, at der ogsaa i Eighynsattesten maa blive optaget Bemærkninger om Dødsarsagen, skal jeg henholde mig til, hvad jeg ogsaa troer er anført i Lovforslagets Motiver, at den nærmere Form for og Indretning af disse Attester, som jeg antager maae undergives Forandring fra Tid til anden, formeentlig rettest maa bestemmes ad administrativt Vei. Ganske

vist er det af overmaade stor Interesse i statistiff Henseende at faae saa fuldstændige Dplysninger som muligt om Marfagerne til de i Landet indtrufne Dødsfald, men det er ikke dette Motiv, der har bevæget Regjeringen til for Diebliffet at sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse. Hvad der har bevæget den hertil, er, som oftere idag anført, Ønsket om at forhindre Levendes Begravelse, og, hvad det da her kommer an paa, er altsaa at godtgjøre ved Eighynsattesten, at virkelige Dødsstegn ere forefundne ved Eighynet. Dette hører ind under Lovforslaget, men den nærmere Affattelse af Attesten maa jeg derimod, som sagt, antage tværrigt hensigtsmæssigt ordnes ad administrativt Vei.

Den ærede 2den Landstingsmand for 8de Kreds (Krog) berørte idag et Spørgemaal, som jo ogsaa blev fremdraget ved denne Sags forrige Behandling heri Thinget, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt det kan ansees som forvarligt at tvinge nogen Mand til at være Eighynsmand, og han anførte i saa Henseende, at der formeentlig vilde være brugelige Personer nok at erholde ad Frivillighedens Vei. Ja, jeg vil ønske, at det ærede Medlems Formening maa være rigtig, at der maa vise sig at være et tilstrækkeligt Antal dertil stiftede Mænd, som ville være at formaae til frivillig at paatage sig at udføre de her omhandlede Forretninger for den Betaling, der er foreslaaet i § 8, og, forsaavidt denne Formening maatte bekræfte sig, vil der naturligviis ikke blive Spørgsmaal om at anvende Tvang. Tvang er kun foreslaaet for det Tilfælde, at der ikke findes dertil egnede frivillige Folk nok, saa at man ellers maatte nødes til at tage Folk, som man ikke kunde ansee for kvalificerede dertil, fordi de vare de eneste, der vare at formaae til frivillig at foretage den paagjældende Forretning, paa hvilken der, efter hvad der har foranlediget Lovforslaget, maa lægges særdeles megen Vægt. Det ærede Thing vil ogsaa af Motiverne see, at netop dette Punkt, Evangen til at være Eigh-